

La Comédiathèque

*Altundan
Masalar*

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa)
için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :
<https://comediatheque.net>**

Altından Masalar

Jean-Pierre Martinez

Bir bakanı akşam yemeğinde büyük bir sözleşmeyi imzalamaya ikna etmek için, bir genel müdür baştan çıkarma kartını oynamaya karar verir ve bir eskort tutar. Ancak, gelen eskort, işi devraldığı arkadaşının "yüksek maaşlı bir hosteslik işi" olarak tanımladığı bir işi yapmak için oradadır. Tabakları servis etmeyi beklerken kendini menüde bulur. Bu nedenle, hiçbir şey planlandığı gibi gitmez...

Karakterler :

Genel Müdür

Hostes

Bakan

Bir burjuva salonu. Bir sehpa üzerinde çiçekler. Bir duvarın önünde bir tablo. Üç kişilik kurulmuş bir masa. Bir köşede unutulmuş bir cep telefonu çalar. Bir adam, iç çamaşırı ve gömlekle sahneye girer, kravatını bağlamaktadır. Telefonu alır ve cevaplar.

Genel Müdür – Evet, Jérôme... Hayır, kabine müdürü az önce aradı, hâlâ Matignon'da, en az yarım saat daha burada olamazmış. Neyse ki hâlâ donla dolaşıyorum. Umarım bu kötü bir işaret değildir, çünkü şu lanet sözleşmeyi imzalamazsak, böyle kalırım işte: donla! Siz de öyle, söyleyeyim. Kriz dönemindeyiz, dostum! İflasın eşiğindeyiz! Kızla ilgilendiniz, değil mi? Çoktan burada olmalıydı, ne yapıyor bilmiyorum. Bakan gelmeden önce onu biraz bilgilendirmem gerek... Bu arada, eskort fikri için sizi tebrik ederim. Adamın sözleşmeyi imzalamadan önce keyfini yerine getirecek! Başta pek sıcak bakmamıştım, ama o... Annabelle'i gördüğümde fikrim değişti. Ah evet, çok zarifti! Bekârlığa veda partilerindeki ucuz striptizci tipi hiç yoktu. Bakanın onun profesyonel olduğunu fark etmemesi çok önemli. Çünkü bilin bakalım ne? Bu yaşlı sapık kendini büyük bir çapkın sanıyor! (*Kapı zili duyulur.*) Bir dakika izin verin, kapıyı açmam lazım. Herhalde o geldi...

Genel Müdür hâlâ iç çamaşırıyla kapıyı açmaya gider.

Hostes – Martin Puig Bey?

Genel Müdür – Evet...

Hostes – Emmanuelle... Ajans tarafından gönderildim.

Genel Müdür – Emmanuelle mi? Ama... Annabelle'i bekliyordum. Ve siz ona hiç benzemiyorsunuz... Annabelle çok daha... Yani, çok daha az...

Hostes – Annabelle, size özürlerini iletmemi istedi. Küçük bir aksilik yaşadı. Onun yerine ben geldim.

Genel Müdür – Onun yerine mi?

Hostes – Ben de oldukça deneyimliyim, sizi temin ederim...

Genel Müdür – Ah, evet, ama... Hiç planladığımız gibi değil bu... Ayrıca ben zarafet demiştim, okuldan çıkmış gibi değil...

Hostes – Yani...

Genel Müdür – Peki, içeri girin, öyle kapıda kalmayın, bir bakalım...

Kız içeri girer. Genç ve güzel, ancak Katolik kız okulu öğrencisi gibi giyinmiştir (mont, beyaz gömlek, ekose etek, uzun çoraplar ve rügan ayakkabılar).

Hostes – Teşekkür ederim...

Genel Müdür (*tekrar telefonuna bakarak*) – Jérôme? Of, harika bir başlangıç oldu: ajans, istediğim kızı göndermemiş... Siz ne halt ettiniz orada, Allah aşkına? Bu kız neye benziyor peki...? (*Martin, kızı baştan aşağı üzgün bir ifadeyle inceler.*) Nasıl desem...? (*Kıza*) Bir dakika beni mazur görün... (*Az önce çıktığı odaya doğru ilerlemeye başlar.*) Dinle, tam bir felaket... (*Daha alçak bir sesle*) Çok geniş bir hayal gücüne ve sapkınca bir ruha sahip olsam bile, biri sırf bu kadar aptal bir kızla bir gece geçirmek için üç milyar euroluk bir sözleşme imzalar diye düşünmekte zorlanıyorum... Resmen rahibe okulu yatılısından çıkmış gibi görünüyor...

Genel Müdür sahneden çıkar. Kız tek başına kalır, biraz şaşkın bir halde salona göz gezdirir. Telefonu çalar ve cevap verir.

Hostes – Isabelle? Evet, evet, yeni geldim, ama onunla konuşmaya bile zor fırsat buldum... Sana yemin ederim, çok tuhaf bir durum... Beni görünce, inanılmaz hayal kırıklığına uğramış gibiydi... Hani, ekstra acı biberli bir Margherita pizza sipariş edip, tuzsuz bir vejetaryen pizza teslim edilen adam gibi... Ama bir farkla, pizzanın ben olduğumu hissettim, anlıyor musun? Gerçekten emin misin, gelemeyeceğine? Peki... Yani, aynı akşam için iki iş mi aldın? Tabii ki ikiye bölünemezsin... Şey, burası bayağı lüks bir yer gibi görünüyor. Bu adam kim, tam olarak? Puig? İnşaat şirketi mi? Haa, evet, bayağı büyükmüş... Peki, sence... Yok, yok, endişelenme, buradayım, bir yere gitmiyorum... Ama tamamen senin hatırın için buradayım, tamam mı? Evet, biliyorum, biraz da üç aylık kira borcumu ödemeye başlamak için... Bu arada, bilmiyorum neden, ama beni sürekli Annabelle diye çağırmakta ısrar ediyor? Haa, öyle mi? Küçük ikramlar servis etmek için takma isim kullanmak mı gerekiyor yani? Sana şunu söyleyeyim, hizmetçi rolü oynamaya pek alışık değilim, ama işte... Evet, evet, hostesler, sen öyle diyorsan... Ayrıca, ona oldukça deneyimli olduğumu söylediğimde, pek inanmamış gibi göründü. Sanırım, daha ilk bakışta bu işi hiç yapmadığımı anlamıştır... Kıyafetimle ilgili bir şeyler söyledi ayrıca... Hiç anlamadım... Bana normal, klasik ama düzgün bir kıyafet giymemi söyledin... Ben de tam olarak öyle yaptım... Ama burada bana bir hostes kıyafeti vereceklerini düşünüyordum, hani şu Tarım Fuarı'ndakiler gibi... Pardon, işte geliyor...

Genel Müdür, bu kez giyinmiş halde döner.

Genel Müdür – Peki... Ne yapalım, artık idare edeceğiz, çünkü daha fazla zamanımız yok. (*Onu bir kez daha baştan aşağı süzer.*) Ama düşünüyorum da, sizin şu saf görünüşünüz aslında işimizi gayet iyi görebilir. Gerçekten çok inandırıcı, değil mi? Bravo! Hiç profesyonel olduğunuzu düşündürmüyorsunuz... Şey, ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Neyse, size durumu hızlıca anlatayım. Ben Martin Puig, Delapierre İnşaat ve Kamu İşleri Grubu'nun Genel Müdürü'yüm.

Hostes – Aa, evet! Bu Fransa'daki en büyük inşaat şirketi, değil mi? (*Şirketin sloganını tekrarlar*) Geleceğe yatırım yapın, Delapierre'e yatırım yapın!

Genel Müdür – Çok güzel... Genel kültür seviyenizin de iyi olması gerektiğini görüyorum... Böylece açıklamalarda vakit kaybetmiyoruz... Şimdi, bu akşam bir siyasi figürü akşam yemeğine ağırlıyorum. Kendisiyle şu büyük sözleşmeyi imzalamamız gerekiyor (*Sözleşmeyi gösterir*). Kendisi Ulaştırma Bakanı...

Hostes (*şaşkın bir şekilde*) – Jean-François Knock mı?

Genel Müdür – Daha çok JFK olarak bilinir.

Hostes – Çünkü basın onu gelecek başkanlık seçimlerinin favorisi olarak gösteriyor...

Genel Müdür – Evet, ama diğer taraftan, John Fitzgerald Kennedy'nin fiziksel görünümüne pek benzediği söylenemez. Neyse ki, Kennedy gibi, JFK da kadınlara düşkün bir adam. Siz de kendinizi Marilyn Monroe olarak düşünün... Gerçi sizin de Marilyn'e pek benzediğiniz söylenemez, değil mi?

Hostes – Hayır...

Genel Müdür – Daha gizli olsun diye bu küçük buluşmayı evimde düzenledim. Bunun beni çok mutlu ettiğini söyleyemem, tahmin edersiniz... Ama büyük otellerde gizlilik konusunda nasıl olduğunu biliyorsunuz...

Hostes – Evet... Yani, hayır...

Genel Müdür – Bugün bir bakanı Sofitel'den ya da Carlton'dan çıkarken görseler, Saint-Denis'te bir otelden çıkarken görmelerinden bile daha kötü olur.

Hostes – Aa, evet...

Genel Müdür – Bu yüzden, eşim birkaç günlüğüne Bordeaux'da annesini görmeye gitmişken bundan faydalanıyorum...

Hostes – Hımm...

Genel Müdür – Onun hiçbir şeyden haberi olmamasını tercih ederim... Çünkü kendisi oldukça kıskançtır...

Hostes – Tabii ki...

Genel Müdür – Yani... Buradasınız çünkü bakanı bu sözleşmeyi bizimle, ana rakibimiz yerine, imzalaması için mümkün olan en iyi koşullara sokmanız gerekiyor... Anlaşıldı mı?

Hostes – Eee, evet...

Genel Müdür, biraz mahcup bir şekilde cebinden bir tomar para çıkarır ve kıza uzatır.

Genel Müdür – İşte... Annabelle ile kararlaştırdığımız miktarın yarısı... Kalanı, teslimattan sonra.

Hostes (*parayı alırken*) – Teslimat mı?

Genel Müdür'ün telefonu tekrar çalar.

Genel Müdür – Evet? Evet, Sayın Bakan... (*Kıza bir an kendisini mazur görmesini işaret ederek sahneden çıkar*) Evet, evet, elbette... Hiç sorun değil... Anladım, Sayın Bakan... Tabii ki, Sayın Bakan...

Kız tekrar yalnız kalınca telaşla telefonunu alıp bir tuşa basar.

Hostes (*neşeyle*) – Isabelle? Ama bu ne harika bir iş böyle? Az önce elime kocaman bir tomar para sıkıştırdı, saymaya bile vaktim olmadı. Üstelik birazdan aynı miktarı tekrar vereceğini söyledi... Catering firması mezeleri getirdikten sonra... Vay canına... Hosteslik işi için bayağı iyi para bu... Böylece sana olan üç aylık kira borcumu ödeyebilir ve hatta okul harçlarımı da yatırabilirim! Şunu söyleyeyim, bu kadar para görünce insan ister istemez düşünüyor... Yani, sonuçta Sciences Po giriş sınavını kazanmak için kendini paralamanın ne anlamı var? Keşke otelcilik okuluna gitseydim... (*Salonun etrafına bakar ve üç kişilik kurulmuş masayı fark eder.*) Ama aslında ne yapmamı istediğinden artık pek emin değilim... Şampanya servisi yapacağımı sanıyordum, ama bu bir üçlü buluşma planı gibi görünüyor... Üçüncü kişi kim acaba? Sadece servis değil mi diyorsun? Peki, başka ne?

Konuşma, Genel Müdür'ün dönüşüyle bölünür. Kız, telefonunu aceleyle kapatır.

Genel Müdür – Bakan, şöförü ve korumalarıyla bir dakikaya burada olacak. Onu kapıda karşılamam gerek. Kusura bakmayın, size daha fazlasını anlatmaya vaktim yok. Ama işinizi biliyorsunuz, doğaçlama yaparsınız. Meslektaşınız, doğaçlama dersleri de aldığınızı söyledi... (*Çıkmak üzereyken*) Ayrıca söylememe gerek yok, her şey son derece zarif olmalı. Çekici olun ama asla bayağı değil. Ah, bir de... Adınız Mirabelle olacak. Kusura bakmayın ama... Emmanuelle adı size hiç uymuyor...

Hostes – Peki, Mirabelle size daha mı uygun geliyor?

Genel Müdür – Emmanuelle biraz fazla... Yani, hemen takma ad olduğu anlaşılıyor.

Kız şaşkın bir şekilde masaya bakar.

Hostes – Peki, üçüncü tabak kimin için?

Genel Müdür – Kimin için olacak? Sizin için tabii! Sizi yerde bir kapta yemek yemeye bırakacak değiliz ya. Söylemiştim: her şey zarif olmalı...

Hostes – Ama o zaman... tam olarak ne yapmam gerekiyor?

Genel Müdür – Bakın, yemek sırasında genel konularda konuşun. Evin biraz saf ama çok iyi eğitilmiş kız rolünü oynayın. Sonrasında... Bakanın cazibesine teslim oluyormuş gibi yaparsınız.

Hostes – Cazibesine mi?

Genel Müdür – Dinleyin, ne kadar az bilerseniz her şey o kadar doğal görünür... Duruma göre ne yapmanız gerektiğini size söylerim, bakan oltaya takılmış mı, ona göre hareket ederiz... Şimdi gitmeliyim. Bakan bekletmek olmaz... Mirabelle, biz burada bakanın tüm isteklerini yerine getirmek için varız...

Genel Müdür sahneden çıkar. Kız tekrar telefonuna sarılır.

Hostes – Isabelle? Bu ne saçmalık böyle? Hiç böyle bir şey konuşmamıştık! Şimdi onlarla yemek yemem gerekiyor ve Mata Hari rolü yapmam isteniyor! Bu bir tür rol yapma oyunu mu? Yoksa grup partisi mi? İçgüdülerime güvenip işimi yaparsam sorun olmaz diyorsun, öyle mi? Evet, içgüdülerim bana buradan hemen kaçmamı söylüyor, haberin olsun! Bak, bu senin problemin, büyük bir müşteri kaybetmen beni ilgilendirmez! Senin ne iş yaptığını bilmiyordum ki! Ben mezeler servis edileceğini sanıyordum. Mezeler servis etmek değil, servis edilmekmiş...

Genel Müdür, yanında yakasında Légion d'Honneur nişanı taşıyan bakanla birlikte döner. Kız telefonunu kapatmaktan başka çare bulamaz.

Genel Müdür – Buyurun, buyurun, Sayın Bakan... Kendinizi evinizde gibi hissedin...

Bakan – Teşekkür ederim... Gecikmem için özür dilerim, ama az önce Başbakan'la bu proje hakkında konuşuyordum...

Genel Müdür, Bakan'la birlikte içeri girer. Bakan, kızı fark eder.

Hostes (telaşla) – Bay Schnock...

Bakan – Knock... Ama bana Jean-François diyebilirsiniz...

Genel Müdür – Ah! Sayın Bakan, size özürlerimi sunmama izin verin. Yeğenim birkaç günlüğüne Paris'e gelmiş... Sizi rahatsız etmezse, bizimle yemek yiyecek... Onu kapıya koyamazdım... Yani, bu akşam sokakta bırakamazdım... Umarım bu sizi rahatsız etmez?

Bakan (memnun bir şekilde) – Ama asla, neden rahatsız etsin...

Genel Müdür – Ayrıca sizi tanımak için sabırsızlanıyordu... Öyle değil mi, Mirabelle?

Hostes – Eee... Evet, amcacığım...

Bakan – Çok zarif... Peki, bu genç hanım ne iş yapıyor?

Genel Müdür, kıza cevap vermesi için işaret eder.

Hostes – Ben... öğrenciyim. Sciences Po'da.

Genel Müdür gizlice bunun iyi bir fikir olduğunu işaret eder.

Bakan – Çok güzel, çok güzel... Demek geleceğin bakanı olabilir... Ama geçici olarak Paris'te olduğunu söylemiştiniz?

Genel Müdür – Evet...

Bakan – Eğer Sciences Po'daysa...

Genel Müdür (doğaçlayarak) – Sciences Po... Bastia'da.

Bakan – Aa, ilginç...

Hostes – Annem Korsikalı.

Genel Müdür – Yani benim kız kardeşim.

Hostes – Paris'te Sciences Po yapmak istiyordum ama...

Genel Müdür – Sınavı geçemedi.

Mirabelle biraz alınmış bir şekilde tepki verir.

Bakan – Ne yazık... Ama bakın, ben de ENA'dan mezun oldum ve şu an nerede olduğumu görüyorsunuz, Mirabelle...

Hostes – Ama sizin için sıradaki Fransa Cumhurbaşkanı deniyor...

Bakan – O kadar çok şey söyleniyor ki, inanabiliyor musunuz... Ama şimdilik, bu eski tilki dayınızla şu otoyolun kilometre fiyatı için pazarlık yapmak zorundayım.

Genel Müdür – Hadi ama... Sizin de bildiğiniz gibi, ticari bir jest yapmaya hazırız... Sonuçta neredeyse aile sayılırız...

Bakan – Size ne demiştim... Eminim beni sarhoş edip her şeyi imzalatmaya çalışacak. Ama öyle kolay lokma değilim...

Genel Müdür – Sayın Bakan, itibarınız sizi önceliyor... Herkes sizin dürüstlüğünüzü ve devlet bütçesi konusundaki tutumluluğunuzu bilir... Hatta Meclis koridorlarında size "kunduz" lakabı takıldığını bile duydum...

Bakan – Öyle mi? Bunu bilmiyordum... Ama kunduzun tasarrufun sembolü olduğunu da hiç duymamıştım.

Hostes – Genelde tasarruf denince akla daha çok sincap gelir...

Genel Müdür – Kunduz büyük bir inşaatçıdır! Ağaçları dişleriyle keser, barajlar yapar...

Hostes – Kuyruğuyla birlikte.

Bakan – Her neyse, biliyorsunuz, ülkemizin şu anki durumu oldukça zor. Eğer Fransa'nın bana ihtiyacı varsa, çağrısına duyarsız kalmam mümkün değil...

Hostes – Bu gerçekten takdire şayan, Sayın Bakan.

Bakan – Eminim ki siz de, Mademoiselle, böyle bir durumda Fransa'ya kendinizi adamaya hazır olurdunuz, değil mi?

Genel Müdür – Buyurun, lütfen oturun. Mirabelle, bize bir şeyler ikram eder, değil mi tatlım?

Hostes – Şampanya?

Bakan – Eğer sözleşmemizi kutlamak içinse, henüz imzalanmadığını hatırlatırım. Fransa'nın mali durumu malumunuz...

Genel Müdür – Ama bu yine de bir yudum içmemize engel değil, değil mi? (*Kıza kadehleri doldurması için işaret eder.*) Ayrıca, devletin bütçesini daha fazla açığa sokmamak için şirketimizin bu proje tutarında büyük indirimlere gittiğini hatırlatırım.

Bakan – Yine de, sevgili dostum, üç milyar euro büyük bir meblağ...

Genel Müdür – Yüz kilometre otoyol için! Bu fiyata resmen bedava, Sayın Bakan, inanabilirsiniz! Basitçe şöyle söyleyeyim: başka bir yerde daha ucuzunu bulursanız, aradaki farkı size geri öderim.

Hostes – Güven sözleşmesi...

Bakan – Ama biliyorsunuz, Mademoiselle, büyük kredi derecelendirme kuruluşları Fransa'nın "AAA" derecesini geri çekti. Şu an, Hazine bonolarımız, köşe başındaki kasabın andouille (*Fransız sosis türü*) fiyatından daha az değer görüyor. Ve Fransa'nın devlet başkanı, uluslararası finansörlerimiz nezdinde resmen üç kat budala olarak görülüyor.

Genel Müdür – Sayın Bakan, bir dahaki başkanlık seçimlerinde bu budala'nın yerine geçeceğiniz konusunda size güveniyoruz.

Bakan – Hırslımı okşayarak beni yumuşatmaya çalışmayın, sevgili dostum... Aslında "sevgili" dememem lazım; "fazla sevgili" demeliyim...

Genel Müdür – Sayın Bakan, burada geleceğe yapılan bir yatırımdan bahsediyoruz!

Hostes – Geleceğe yatırım yapın, Delapierre'e yatırım yapın!

Genel Müdür – Fransız otoyol ağı, ülkenin sinir sistemi gibidir. Kan dolaşımı gibidir! Otoyollar, Fransız işletmelerinin günlük ihtiyaç duyduğu oksijeni taşıyan damarlardır. Bu konuda Ulaştırma Bakanı'na bir şey öğretecek değilim!

Bakan – Asıl mesele, kamuoyunu, Saint-Léonard-des-Bois ile Neuilly-sur-Seine arasındaki doğrudan otoyol bağlantısının Fransa'nın kalkınması için stratejik bir öncelik olduğuna ikna etmek...

Genel Müdür – Bunun için iletişim danışmanları ne işe yarıyor, değil mi?

Bakan – Ama belki de henüz dibe vurmadık... Mademoiselle, affınıza sığınarak söylüyorum, ama kredi derecelendirme kuruluşları bizi resmen yumurtalıklarımızdan yakalamış durumda.

Genel Müdür – Hadi ama... Hazine daha iflas etmedi, öyle değil mi? Sözleşme çok kârlı, emin olun. Bir kadeh daha şampanya alır mıydınız, Sayın Bakan?

Kıza bakarak Bakan'a şampanya doldurması için işaret eder.

Bakan – Üç milyar euro daha borçlanmak için yıllık ne kadar faiz ödeyeceğimizi biliyor musunuz? Tabii Çinliler bunu bize borç vermeyi kabul ederse...

Genel Müdür – Otoyol ücretlerinden çıkartırsınız! Cebinizi dolduracaksınız! Bu sizin için... pardon, Fransa için tam bir ömür boyu gelir kaynağı olacak...

Bakan – Hımm... Peki ya siz ne düşünüyorsunuz, genç hanım? (*Gülümseyerek*) Bakalım... Siz Ulaştırma Bakanı olsaydınız, benim yerimde ne yapardınız?

Hostes – Devletin otoyollarını özelleştirerek kısa vadeli bir hesap yaptığını düşünmüşümdür hep... Altın yumurtlayan tavuğu birkaç külçe altın karşılığında satmanın mantığı nedir ki?

Bakan – Hiç de haksız sayılmazsınız...

Genel Müdür – Gençliğin sesine kulak verin!

Bakan – Altın yumurtlayan tavuk... (*Kıza bakarak*) Gerçekten de, her erkeğin kendi kümesinde görmek isteyeceği türden bir kanatlı...

Genel Müdür – Bu akşam, Sayın Bakan, size altın yumurtlayan bir tavuk sunuyorum... tabakta.

Bakan – Gerçekten mi...?

Genel Müdür – Bugün Paris-Lyon otoyol biletinin maliyeti neredeyse bir TGV bileti kadar!

Bakan – Öyle mi diyorsunuz?

Genel Müdür – Üstelik benzini ve şoförü de cabası...

Hostes – Hımm... Belki de asıl sorun biraz da bu zaten...

Genel Müdür – Anlamadım?

Hostes – Bu fiyata otoyolu kim kullanmak ister ki?

Bakan – Özellikle de Saint-Léonard-des-Bois ile Neuilly-sur-Seine arasında...

Hostes – Saint-Léonard-des-Bois mi...?

Genel Müdür – Ama yine de... Bu projenin sizin için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyoruz, Sayın Bakan, değil mi?

Bakan – İnkâr edemem...

Genel Müdür – Bu projeyi başından beri bizzat omuzlamış birisiniz... Ve nedenini hepimiz çok iyi biliyoruz.

Hostes – Gerçekten mi? Nedenmiş?

Genel Müdür – Tabii ki öncelikle Sarthe'ı kalkındırmak için. Biliyorsunuz, Sarthe, Fransa'nın ekonomik ciğerlerinden biridir.

Hostes – Peki ya sonra?

Bakan – Sonra, çünkü ben Saint-Léonard-des-Bois'un milletvekili ve belediye başkanıyım... ama Neuilly-sur-Seine'de bir villada yaşıyorum.

Genel Müdür – Meclis ile seçim bölgeniz arasında gidip gelmek için çok daha pratik olacak.

Hostes (*alaycı bir şekilde*) – Ya da belki ileride, Élysée Sarayı ile yazlık eviniz arasında...

Genel Müdür, kıza keskin bir bakış atar. Neyse ki kapı zili bu anı keser.

Genel Müdür – Sanırım bu, catering firması... (*Kıza*) Mirabelle, kapıyı sen açar mısın?

Hostes – Tabii ki, amcacığım.

Bakan – Çok zarif... Ama dili de keskinmiş... Yanılıyor muyum?

Genel Müdür – Tıpkı annesi... sadece daha genç bir versiyonu.

Bakan – Ah, evet...

Genel Müdür – Gençliğin ayrıcalığı...

Bakan – Ama çok iyi terbiye almış.

Genel Müdür – Ve çok temiz...

Kız, elinde büyük bir tepsiyle döner; üzerinde birkaç soğuk yemek tabağı vardır. Masaya yerleştirir.

Hostes – İşte böyle! Artık masaya oturabiliriz...

Genel Müdür – Bunlar soğuk tabaklar. Daha pratik olacağını düşündüm. Servisi kolaylaştırır ve rahatsız edici kulakları... yani meraklı dinleyicileri önler. Çalışanlarımıza ne kadar güvensek de...

Bakan – Tabii ki, tabii ki... Ama sonuçta bu görüşmenin şimdilik ne gizli ne de uygunsuz bir yanı var, değil mi? Yoksa bana masa altından bir teklif yapmayı mı düşünüyorsunuz?

Genel Müdür, bunun bir şaka mı yoksa ciddi bir ima mı olduğunu anlamakta zorlanır ve nasıl cevap vereceğini bilemez.

Genel Müdür – Şey...

Bakan – Tabii ki şaka yapıyorum.

Genel Müdür – Tabii ki.

Bakan – Ama her şey harika görünüyor.

Genel Müdür – Paris'in en iyi catering firmasından! Rezalet derecede pahalı, ama bir o kadar da lezzetli...

Bakan – Kendimi teslim ediyorum, açlıktan ölüyorum. Her ne kadar bu, pasif rüşvete yakın olsa da.

Üçü birden masaya otururlar.

Hostes – Size küçük bir rüşvet? (*Bakan biraz afallar, Genel Müdür ona öldürücü bir bakış atar.*) Yani bir kadeh şarap demek istedim...

Bakan – Bu kadar nazik teklif edildiğinde... (*Genel Müdür'e*) Çok zarif... Demek, Mirabelle, Korsika'da yaşıyorsunuz?

Hostes – Ah, evet...? Demek istiyorum ki: Ah, evet!

Genel Müdür – Bastia’da yaşıyor...

Bakan – Garip, hiç aksanınız yok.

Hostes – Şey, aksanımı kaybetmek için diksiyon dersleri aldım. Biliyorsunuz, Korsika aksanıyla siyaset ya da iş dünyasında kariyer yapmak zor olabiliyor. Şimdi her ne kadar ikisi biraz aynı şey gibi olsa da... İnsan hemen "o çevreden" biri gibi algılanıyor.

Bakan – Hangi çevreden?

Hostes – Korsika mafyası...

Genel Müdür, öfkesini zor tutar.

Bakan – Gerçekten bazı kötü örnekler var, bu güzel bölgenin itibarını lekeleyen. Ama genellemem lazım. Orada birkaç dürüst yönetici de var. On yıl kadar Korsika Genel Konseyi Başkanlığı yaptım. Bastia’yı çok iyi bilirim...

Genel Müdür – Gerçekten mi?

Bakan – Peki kız kardeşiniz Bastia’da ne yapıyor?

Genel Müdür – Kız kardeşim...?

Bakan – Biliyorsunuz, orada herkesi tanırım.

Genel Müdür – Kız kardeşim ne yapar...? Ah, evet... (*Kıza dönerek*) Şu anda ne yapıyor ki?

Hostes – Öldü.

Genel Müdür – Evet, evet... Bu konudan bahsetmek beni hâlâ çok duygulandırıyor... Kendim söyleyemedim.

Bakan – Gerçekten çok üzüldüm.

Genel Müdür – Ne de olsa kız kardeşimdi... Ve başka bir kız kardeşim de yoktu. Birkaç erkek kardeşim var ama...

Bakan – Aynı şey değil...

Genel Müdür – Yerini tutmaz...

Hostes – Benim de sadece bir annem vardı...

Bakan – Eh, evet... Genelde böyle oluyor maalesef... Ve anneniz de vefat etmiş...

Genel Müdür – Tamamen, evet... Bir... Bir kaza...

Bakan – Kaza mı?

Genel Müdür – Dondurucu bir kamyon... Caddeyi geçerken... kasaba gitmek için.

Bakan – Aman Tanrım...

Genel Müdür – Ama neyse, bu akşamı bu konuyla karartmayalım... Hayat devam ediyor... İnşaat projeleri de öyle! Çünkü derler ki: İnşaat iyiye, her şey iyidir! Bu kamu projeleri için de geçerli...

Bakan – Peki bu zarif genç hanım hâlâ Bastia’da mı yaşıyor?

Genel Müdür – Tabii ki... Annesiyle... o da vefat etti.

Bakan – Kasap demişken... Bastia’da bir restoran var, Korsika’nın en iyi eşek sucuklarını yapıyor... Neydi adı?

Neyse ki Bakan’ın telefonu çalar ve kızın cevap vermek zorunda kalmasına engel olur. Bakan telefonu açar.

Bakan – Evet? Evet, evet... Hayır, hayır, hiç rahatsız etmiyorsunuz... Bir saniye bekleyin... (*Genel Müdür’e*) Beni mazur görün. Kısa bir süreliğine yalnız kalabileceğim bir yer var mı?

Genel Müdür – Tabii ki, buyurun lütfen.

Genel Müdür, Bakan’a yolu gösterir.

Bakan (*telefondaki kişiye*) – Evet, evet, dinliyorum...

Bakan sahneden çıkar.

Genel Müdür – Şimdiye kadar her şey gayet iyi gidiyor... Sanırım, bu eski çapkının libidosunu, o rahibe okulu havasıyla uyandırmayı başardınız... Ama isyan tarafını çok fazla abartmayın...

Hostes – Merak etmeyin, bu müzakereyi sabote etmek için hiçbir şey yapmam.

Genel Müdür – Şimdi vitesi yükseltme zamanı. Zarafet ve gizlilik, evet. Ama biraz da direkt yaklaşım gerekiyor.

Hostes – Direkt yaklaşım mı?

Genel Müdür – Büyük balığı yemlemeye devam edin... ve sonra hop! Hiç beklemediği bir anda oltaya takılsın. Onu şaşırtmak önemli, anlıyor musunuz. Sonra, bu yaşlı köpekbalığı size teslim olur... Taze et sevdiğini bilin, bu konuda bilgilerim kesin.

Telefonu çalar ve yanıtlar.

Genel Müdür – Evet, Jérôme... Şu anda sizinle konuşacak pek vaktim yok... Evet, evet, bu yaşlı sapığın lise eteği tarzına kayıtsız olmadığını düşünüyorum... Söylesenize, onun hayatının on yılını Bastia’da geçirdiğini biliyor muydunuz? Bana bir ipucu verseydiniz, aptal durumuna düşmekten kurtulurdum... (*Bakan geri gelir.*) Neyse, kapatmam gerek...

Bakan – Kusura bakmayın, ama bu konuşmayı duymanızın uygun olmayacağını düşündüm... Biliyor musunuz, az önce kim aradı?

Genel Müdür – Kimmiş?

Bakan – Baş rakibiniz.

Genel Müdür – Hadi ya...

Bakan – Ve itiraf etmeliyim ki, çok cazip bir teklif sundu.

Genel Müdür – Ne kadar?

Bakan – Aynı fiyat... ama 20 kilometre otoyol fazlasıyla.

Hostes – Aa evet, 100 kilometrede 20 kilometre bedava demek. Gayet cazip bir kampanya, gerçekten.

Genel Müdür – Saint-Léonard-des-Bois – Neuilly-sur-Seine mi? Ama mevcut otoyollarla sadece 100 kilometrelik bir bağlantıya ihtiyaç var! Çalışmalar bunu net bir şekilde ortaya koyuyor!

Bakan – Rakibiniz, L'Aigle'den geçen küçük bir alternatif öneriyor. Orada annem yaşıyor... (*Kıza dönerek*) Ve bilirsiniz, annesini hâlâ hayattayken ziyaret edebilmek insan için ne kadar önemli... (*Bakan'ın telefonu tekrar çalar ve cevap verir.*) Evet... (*Genel Müdür'e*) Kusura bakmayın, bir dakika daha... Evet, evet, sizi dinliyorum...

Bakan yan odada konuşmaya gider.

Genel Müdür – Mahvolduk...

Hostes – Ona da yüzde 20 bedava teklif edersiniz, tıpkı mısır gevreği kutularında olduğu gibi...

Genel Müdür – İmkânsız... Teklifimiz zaten en alt sınırdadır... 20 kilometre daha eklersek, tüm kârımız gider.

Hostes – Ama bu şekilde ekonomiyi canlandırır, büyümeyi tetiklersiniz!

Genel Müdür – Ama hissedarlarımız büyümeye ilgilenmiyor! Onların yıl sonunda beklediği tek şey temettü! Ve sanırım delirdim... Burada bir sözleşme imzalamayı kolaylaştırmak için getirilen bir eskort kızla iş konuşuyorum!

Hostes – Bir fahişe mi?

Genel Müdür – İşini yapmaya bak, lanet olsun! Ekonomi konferansı için değil, bir eskort hizmeti için para ödedim!

Hostes – Eskort mu?

Genel Müdür – Her şey artık size bağlı, tamam mı? Bakanın, sütyen askılarınızın, otoyol bağlantısından daha cazip olduğuna ikna olması lazım!

Hostes – Bakın, beyefendi, bu tamamen bir yanlış anlaşılma... Bir arkadaşımın yerine geçtim ve bu görevde benden ne beklendiği konusunda bana açıkça bilgi verilmemiş... Ben bir fahişe değilim! Gerçekten Sciences Po'da öğrenciyim ve sadece kira ve okul masraflarımı ödemek için ufak tefek işler yapıyorum, o kadar.

Genel Müdür – Bu bir şaka mı?

Hostes – İşte paranızı geri veriyorum ve gidiyorum... Bu yeterince açık mı?

Genel Müdür – Durun, hemen sinirlenmeyelim... Lütfen özür dilerim, bir dakika dinleyin beni, tamam mı?

Hostes – Dinliyorum... Ama bu, para karşılığı kimseyle birlikte olmayacağım gerçeğini değiştirmez... Zaten genelde kimseyle birlikte olmuyorum... Ücretsiz olsa bile.

Genel Müdür – Eğer bu sözleşmeyi bu akşam imzalayamazsak, hissedarlarımız bu şirketin otoyol departmanını kapatma ve daha kârlı sektörlere odaklanma kararı alır. Yüzlerce çalışan işsiz kalacak. Açıkçası ben de...

Hostes – Ama ben ne yapabilirim ki?

Genel Müdür – Son kozum sizsiniz, Mirabelle.

Hostes – Emmanuelle.

Genel Müdür – Her şey size bağlı. İşçiler işsiz kalabilir! Aileleri sokakta kalabilir! Çocukları, sizin gibi, eğitim alma şansı bulamayabilir!

Hostes – Durun, ağlatacaksınız beni... Ama sırf bir toplu işten çıkarma olmasın diye sizin planınıza uymayacağım!

Genel Müdür – Kim plandan bahsediyor...? Teklif şu: Bu aptala bu sözleşmeyi imzalatmayı başarmalısınız. Eğer bunu yatmadan yapabilirseniz, ona yazık... Yani sizin için daha iyi olur...

Hostes – Peki bunu nasıl yapacağım?

Genel Müdür – Ona aperitif teklif edin, ana yemekle ağzını sulandırın, ve tam sonunda tatlıyı vermeyin. Yeter ki faturayı ödemededen masadan kalkmasın...

Hostes – Ne diyeceğimi bilmiyorum...

Genel Müdür – Ayrıca şişeye de düşkün gibi görünüyor. Onu biraz içirirsek...

Hostes (*incinmiş bir şekilde*) – Yani benimle yatmak istemesi için tamamen sarhoş olması mı gerekiyor? Az önce bana "fahişe" dediniz... Kadınlara nasıl konuşulacağını gerçekten biliyorsunuz...

Genel Müdür'ün telefonu çalar. Cevap verir.

Genel Müdür – Jérôme, sana hesap soracağım! Gönderdiğiniz kız yatmak istemiyor! (*Birden yumuşar.*) Hayatım? Sen misin? Arayacağımı beklemiyordum... Bordeaux'da hava nasıl? Gece... Evet, burada da gece... Neyden bahsediyordum? Bir kız mı? Hangi kız? Hayır, hayır, inan bana... Ama hayatım, biliyorsun ki asla... Alo? Alo? Kapattı... Eksik olan tek şey bu... Tam bir felaket... Onu hemen tekrar aramam gerekiyor...

Genel Müdür, eşini aramak için dışarı çıkar. Kız aceleyle bir numara çevirir.

Hostes – Beni ne tür bir tuzağın içine attın? Ben bir fahişe değilim! "Hünerli hostes" mi? Kusura bakma ama ben pek bir fark göremiyorum. Eğer bilseydim, asla gelmezdim! Muhtemelen her şeyi açıkça söylememenin sebebi de bu, değil mi? Evet, bana ajansın adının Glamour International olduğunu söyledin... Hayır, bağlantıyı kuramadım, özür dilerim... Üç aylık kira borcun mu? Yani ya bu domuzla yatacağım, ya da beni sokağa mı atıyorsun?

Bakan'ın dönüşü, konuşmayı kesip telefonu kapatmaya zorlar.

Bakan – Yalnız mısınız?

Hostes – Dayım acil bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldı... Eşiyle arasında küçük bir yanlış anlaşılma...

Bakan – Bu, biraz sohbet etmemiz için bize zaman kazandırıyor. Bana telefon numaranızı verin. Belki sizi baştan çıkarmak isteyebilirim...

Hostes – Baştan çıkarmak mı?

Bakan – İşe almak demek istedim... Eğer bir gün staj ya da iş ararsanız, beni aramaktan çekinmeyin. Size kişisel numaramı veririm. Çok az kişi bilir, biliyorsunuz.

Hostes – Bana bu ayrıcalığı tanıdığınız için teşekkür ederim...

Bakan – Gençlere bir destek vermek gerekiyor. Neden bilmiyorum ama sizinle çok iyi anlaşacağımızı hissediyorum, değil mi? Karakteriniz var... Bu hoşuma gidiyor... Ve eğer bir sonraki başkanlık seçimlerini kazanırsam, çevremde daha genç, dünyaya daha açık, daha eğitilmiş bir ekip kurmam gerekecek...

Hostes – Ve dil yeteneği olan...

Bakan – Gülersiniz belki ama Maliye Bakanımız bir kelime İngilizce konuşmıyor... Ve üç basamaklı bir toplama işlemini bile kabine şefi ve iki-üç muhasebe uzmanı olmadan yapamıyor... (*Kızı belinden tutar.*) Kampanya ekibime katılmak ister misiniz?

Hostes – Sizi Fransız JFK olarak tanıtıyorlar, ama sanırım biraz Bill Clinton'dan da izler taşıyorsunuz...

Bakan, kıza biraz daha yaklaşır.

Bakan – Biraz saygısızlık, beni rahatsız etmez...

Hostes ona bir tokat atar. Genel Müdür geri döner.

Genel Müdür – Her şey yolunda mı?

Bakan kendine çeki düzen verir.

Bakan – Aslında, sevgili dostum, biraz mahcup oldum...

Genel Müdür – Eminim bir çözüm bulacağız... Ne yazık ki L'Aigle üzerindeki o küçük bağlantıyı bedava veremem. (*Kıza bakarak*) Ama eminim sizi memnun edecek küçük bir teselli ödülü bulabiliriz...

Kız, sert bir bakışla ona balıklamasını işaret eder.

Bakan – Annemden yeni haber aldım. Az önce beni arayan oydu...

Genel Müdür – Ah... Umarım sevgili anneniz iyidir...

Bakan – Maalesef... Hafızası biraz gidiyor gibi... Şimdiden beni Fransa Cumhurbaşkanı sanıyor...

Hostes – Ama bu vizyonerlik, Sayın Bakan! Alzheimer'ın tam tersi... Geçmiş unutmuyor, geleceği şimdiden hatırlıyor...

Bakan – Maalesef, beni aynı zamanda La Santé'de bir nezaret altında görüyor... Reşit olmayan biriyle uygunsuz ilişkiden dolayı.

Hostes – Evet, o biraz tutarsız olmuş...

Genel Müdür – Eğer Cumhurbaşkanı olsaydınız, tam bir dokunulmazlığınız olurdu.

Hostes – Sırf bu yüzden mi aday oluyorsunuz yoksa?

Bakan – Neyse, zavallı annemin önümüzdeki yıllarda bana daha çok ihtiyacı olacak gibi görünüyor. Büyüklerimizi asla yalnız bırakmamalıyız, değil mi?

Genel Müdür – Tabii ki, asla...

Bakan – Haftada en az bir kez onu ziyaret etmeyi bir görev olarak görüyorum. Tabii, eğer evinin yanından geçen bir otoyol olursa, bu işler daha kolay olur...

Hostes – Belki de Neuilly'de, iyi bir medikal destekli huzurevi bulabilirsiniz?

Bakan – Maalesef, yaşlı insanlar nasıl olur bilirsiniz... Alışkanlıklarına sıkı sıkıya bağlıdırlar... Alıştıkları çevreyi birdenbire değiştirmek, gerilemelerini hızlandırabilir diye korkuyorum...

Genel Müdür – Anlıyorum... Anlamadığım şey, rakibimizin size böyle bir fiyatı nasıl teklif edebildiği...

Hostes – Belki de kayıt dışı işçi çalıştırıyordur... İnşaat sektöründe bunun çok yaygın olduğunu duydum...

Bakan – Ah, bunu bilmemeyi tercih ederim...

Hostes – Ama devlet, köle düzeninde işçi çalıştıran işverenleri izlemek için birçok ajan çalıştırıyor...

Bakan – Çok zarıfsınız... Ama ne yapalım, hepimizin vicdanıyla küçük uzlaşmaları var... Bana söylemeyin ki aziz anneniz hiç kayıt dışı bir temizlikçi çalıştırmadı...

Hostes – Zavallı annem öldü.

Bakan – Ah, evet, doğru, affedersiniz... (*Genel Müdür'e*) Ama kontratımıza dönelim, sevgili dostum. Söyledim ya, sizinle iş yapmayı gerçekten istiyorum. Biraz daha çaba gösterin! Yirmi kilometre otoyol, sizin için nedir ki?

Genel Müdür – Altı yüz milyon euro...

Bakan – Devlet bunu takdir edecektir, inanabilirsiniz. Ben de öyle. Hatta bir jest yapmaya hazırım...

Genel Müdür – Gerçekten mi?

Bakan, ceketinin yakasındaki Légion d'Honneur nişanını gösterir.

Bakan – Sizin de böyle bir şeyiniz olmasını istemez miydiniz?

Genel Müdür bir an için etkilenmiş görünür.

Genel Müdür – Elbette, cazip bir teklif, ama...

Bakan – Eminim eşiniz ve yeğeniniz de çok memnun olurdu...

Genel Müdür – Tabii ki... (*Gerçeğe döner.*) Ama altı yüz milyon euro değerindeki bir Légion d'Honneur... Korkarım hissedarlarımız onurumu bu kadar yüksek bir değer biçmeyeceklerdir...

Hostes – Hadi ama, kendinizi küçümsemeyin, amcacığım!

Bakan – Bu ekstra yirmi kilometreyle, yaşlılar için bir iyilik yapmış olursunuz!

Hostes – En azından L'Aigle'da yaşayanlar için...

Genel Müdür – Maalesef, hesap vermem gerekenler Amerikan emeklilik fonları...

Bakan – Yine de bir düşünün... Ama çabuk karar verin. Rakibiniz bu işi almak için her şeyi yapmaya hazır, biliyorsunuz... Bu arada, benim canım biraz tatlı çekti...

Genel Müdür – Size tatlıları getirmeyi teklif edecektim...

Bakan'ın telefonu tekrar çalar ve cevap verir.

Bakan – Evet...? Ah, evet... Tabii ki, memnuniyetle... Hayır, hayır, hiç rahatsız olmazdım, aksine... Tamam, buradan çıkınca sizi ararım...

Bakan telefonunu kapatır.

Genel Müdür – Umarım annenizden başka kötü bir haber yoktur...

Bakan – Hayır, hayır, endişelenmeyin... Aslında... Bunun sizi rahatlatıp rahatlatmayacağını bilmiyorum... Az önce arayan yine rakibinizdi... Leonardo. Delaplanche grubunun Genel Müdürü...

Genel Müdür – Ah...

Bakan – Beni evine digestif içmeye davet ediyor. Karşı teklifini sunmak için... İlginç olan, vaftiz kızının da orada olup olmayacağını sormasıydı... Anlaşılan, herkes bana ailesini tanıtmak istiyor bu aralar...

Hostes – Okul tatilleri...

Genel Müdür, endişeyle kıza "vites yükseltmesi" için işaret eder.

Bakan – Eee? Bana ne tür tatlılar öneriyorsunuz?

Genel Müdür – Sanırım birkaç çeşit küçük ikramımız var. Bunları denemeden gitmeyin... Mirabelle?

Hostes – Şimdi burada, bir nevi profiterollerimiz var... Biraz bayatlamış gibi görünen eklerlerimiz de var...

Genel Müdür – Şu hanım göbeği gerçekten muhteşem...

Bakan – Harika, harika... (*Birkaç tatlıyı iştahla yer.*) Makaronlar... Benim gizli zaafım...

Genel Müdür – Ama oturun lütfen. Rahatınıza bakın...

Üçü birden masaya oturur. Genel Müdür tekrar kıza hızlanmasını işaret eder. Ancak kız ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemez.

Hostes – Öyleyse, devleti temsilen, kayıt dışı işçi çalıştıran bir şirketle sözleşme imzalamak sizi rahatsız etmiyor, öyle mi? Fransa'nın bir sonraki Cumhurbaşkanı olmayı hedefleyen bir adam için... Bu beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı. Size oy vermeyi düşünüyordum...

Genel Müdür gözlerini tavana diker.

Bakan (*ağzı tatlılarla dolu*) – Zavallı çocuğum. Politikada istediğiniz hedeflere ulaşmak için şarabınıza biraz su katmayı öğrenmeniz gerekir. Bu arada, bu mükemmel şampanyadan biraz daha alabilirim...

Genel Müdür kıza işaret eder, kız şampanyayı yeniden doldurur.

Genel Müdür – Doğrudan Épernay'den getirtiyorum. Mahzende hâlâ birkaç kasa var. İsterseniz...

Bakan – Her neyse, rakibinizle görüşmeden önce bir karar vermeyeceğim...

Hostes – Ve onun vaftiz kızıyla...

Genel Müdür – İsmi Annabelle olmasın sakın...?

Bakan – Tanıyor musunuz?

Genel Müdür – Hayır, hayır, şey... Buyurun, hâlâ birkaç tatlı var...

Bakan – Memnuniyetle.

Bakan tatlılardan tekrar iştahla yer. Genel Müdür masanın altından bakana ayağıyla dokunur. Bakan, doğal olarak, bunun kızdan geldiğini zannederek keyiflenir.

Hostes – Görüyorum ki oldukça hoşunuza gidiyor, değil mi?

Bakan – Yapmamam gerekir, ama neyse... Arada bir küçük kaçamak...

Kıza bir göz kırpar, bu da kızın şaşırmasına neden olur.

Bakan – Çok lezzetli... Bu hanım göbeği gerçekten enfes...

Genel Müdür – Ama bardağınız hâlâ boş, Sayın Bakan... Mirabelle?

Mirabelle, şampanya kovanındaki şişeyi almak için ayağa kalkar. Genel Müdür ayağıyla oynamayı biraz gecikmeli bırakır. Bakan, bunun gerçekten kızdan gelip gelmediğini sorgulamaya başlar. Kız tekrar oturur.

Hostes – Şampanya?

Tam o sırada Bakan kıza ayağıyla dokunur. Şaşırان kız, bardağı dolduracağına şampanyayı bakanın kucağına döker. Bakan hızla ayağa kalkar.

Hostes – Ah, özür dilerim... Çok sakarım...

Bakan – Bana banyoyu gösterebilir misiniz?

Genel Müdür – Gerçekten çok üzgünüm... Şu tarafta, lütfen. Koridorun sonunda, sağda...

Bakan çıkar. Genel Müdür öfkelidir. Yan odadan bir paspas alır ve kızın yere dökülen şampanyayı temizlemesi için uzatır.

Genel Müdür – Şampanyayı dizlerine dökerek onun şehvetini ateşleyeceğinizi mi düşünüyorsunuz?

Kız paspası alır ve yeri siler.

Hostes – Üzgünüm, bir refleksti. Masanın altında ayağıma dokundu...

Genel Müdür – Ama bu harika bir şey! Bu, oltaya takıldığı anlamına gelir. Masanın altında birkaç temas sizin için çok mu fazla? Şimdi zamanı! Onu yakalamanız gerekiyor.

Hostes (elinde paspas) – Onu yakalamak mı?

Genel Müdür – Bakın, işleri düzeltmek ve biraz hızlandırmak için bir planım var...

Hostes – Beni korkutuyorsunuz...

Genel Müdür – Birazdan telefonumun çaldığını bahane edeceğim ve acil bir durum öne sürerek sizi baş başa bırakacağım...

Hostes – Beni bu yaşlı keçiyle yalnız mı bırakacaksınız!

Genel Müdür – Ne de olsa o bir Cumhuriyet Bakanı...

Hostes – Bu beni rahatlatmalı mı?

Genel Müdür, sözleşmeyi burnunun dibine getirir.

Genel Müdür – Kısaca, bu sözleşmeyi imzalattın, "büyük ödülü" vaat edin. Ve işler ciddi bir hal almadan, herhangi bir bahaneyle sıvışın...

Hostes – Ne tür bir bahane?

Genel Müdür – Bilmiyorum, mesela bir mesaj alıp annenizin kaza geçirdiğini söyleyebilirsiniz...

Hostes – Ciddi misiniz?

Genel Müdür – Yanlış olan bir şey mi var?

Hostes – Annem zaten öldü!

Genel Müdür – Gerçekten üzgünüm, bunu bilmiyordum...

Hostes – Bunu daha önce siz söylediniz!

Genel Müdür – Ah, evet, doğru... Peki o zaman... Ona benim bir kaza geçirdiğimi ve acilen hastaneye gitmeniz gerektiğini söylersiniz!

Hostes – Planınız tam bir saçmalık.

Genel Müdür – Daha iyi bir fikriniz var mı?

Hostes – Evinizde bir hizmetçi var mı?

Genel Müdür – Ona bu akşam izin verdim, rahat edelim diye... Ama zaten ellili yaşlarında, üç kat çenesi ve bıyık başlangıcı var; pek emin değilim ki...

Hostes – Yani bir hizmetli odanız var?

Genel Müdür – Hemen üst katta.

Hostes – Acil bir durum bahanesiyle gidecekmiş gibi yapıyorsunuz, dediğimiz gibi. Ama gerçekten çıkmak yerine yukarıda, hizmetlinizin odasında saklanıyorsunuz.

Genel Müdür – Ve sonra?

Hostes – Bakanı kendisi için utanç verici bir duruma soktuğumda sizi ararım. Siz aniden geri dönüp ikimizi yakalamış gibi yaparsınız.

Genel Müdür – Peki ya sonra?

Hostes – O! Yeğeninizle! Öfkeli rolüne bürünüp dava açmakla, her şeyi basına açıklamakla tehdit edersiniz. Affedilmek için, ne olursa olsun bu sözleşmeyi imzalar.

Genel Müdür – Siz bir dahisiniz!

Bakan geri döner. Kız paspası bir köşeye bırakır.

Hostes – Tekrar özür dilerim. Ne yaptığımı bilemedim.

Bakan – Problem değil...

Genel Müdür – Bir hazmettirici içki?

Hostes – Bir armut likörü?

Genel Müdür – Bir mirabelle likörü?

Hostes – Söz veriyorum, bunu dizlerinize dökmeyeceğim.

Bakan bu düşünceden hoşlanmış görünür. Genel Müdür telefonuna bakar ve cevap veriyormuş gibi yapar.

Genel Müdür – Evet? Hayır? Ama bu korkunç... Aman Tanrım! Evet, evet, hemen geliyorum... (*Telefonunu kapatır.*) Sayın Bakan, çok üzgünüm ama sizi bir süreliğine yalnız bırakmak zorunda kalacağım. Eşim bir kaza geçirmiş...

Bakan – Bu korkunç. Durumu ciddi mi?

Genel Müdür – Evet, yani... Hayır... Doktorlar henüz bir şey söyleyemiyor. Bileği kırık mı yoksa sadece burkulmuş mu karar veremediler...

Bakan – Bu durumda toplantıyı başka bir zamana bırakalım, tabii ki.

Genel Müdür – Hayır, gerçekten, ısrar ediyorum. Hissedarlarıma karşı bir sorumluluğum var... Bu sözleşme şirketin hayatta kalması için hayati önemde... Bir ya da iki saat içinde dönerim.

Bakan – Bordeaux'dan mı?

Genel Müdür – Şey... Hayır, aslında dönüş yolundaydı. Neyse ki kaza Paris'e vardığında, Porte de La Muette civarında olmuş... Yeğenim size eşlik eder, değil mi Mirabelle?

Hostes – Tabii ki...

Bakan – Peki, öyleyse... Çok iyi...

Hostes – Teyzeme selamlarımı iletin, amcacığım... Hızla iyileşmesi için dua edeceğim...

Kız, Genel Müdür'ü kapıya kadar götürür ve alçak sesle konuşur.

Hostes – Yan odada kalıyorsunuz ve sizi çağırdığım anda geri dönüyorsunuz. Yoksa hemen giderim.

Genel Müdür – Söz veriyorum... İşte cep numaram... (*Bakana*) Sayın Bakan, yeğenimi size emanet ediyorum...

Genel Müdür çıkar. Kız biraz endişeyle bakana döner.

Bakan – Sonunda yalnızız...

Hostes – Evet...

Bakan kanepeye oturur.

Bakan – Hadi yanıma oturun ve bana biraz kendinizden bahsedin... Yani bizden... ya da neden olmasın, ikimizden?

Kız isteksizce yanına oturur.

Bakan – Size korkutucu gelmiyorum, değil mi?

Hostes – Asla, sizi temin ederim... (*Kendini zorlayarak*) Hatta... bu anı sabırsızlıkla beklediğimi bile söylemeliyim.

Bakan – Gerçekten mi...?

Bakan elini kızın omzuna koyar.

Hostes – Her zaman güçlü erkeklere hayranlık duymuşumdur...

Bakan – Güçlü erkekler de sonuçta birer erkektir, bilirsiniz...

Hostes – Yine de... Eğer bir gün başkan seçilirseniz, atom bombası ateşleme yetkisine sahip olacağınızı bilmek...

Bakan daha da ileri gider.

Bakan – Demek istediğiniz bu, ha? Atom ateşi...

Kız biraz yaklaşmasına izin verir, ardından aniden geri çekilir, masadaki sözleşmeyi alır ve bakana doğru uzatır.

Hostes – Peki, önce bu sözleşmeyi imzalamanızı istesem?

Bakan (*dalgın bir şekilde*) – Sözleşme mi...?

Hostes – Böylece amcamı arar ve halamın yanında tüm gece kalabileceğini söylerim...

Bakan – Sadece burkulmuş bir bilek için mi?

Hostes – Saat bu kadar geç olmuşken, büyük ihtimalle onu sabaha kadar müşahede altında tutarlar. Size söz veriyorum, amcama sözleşmenin imzalandığını haber verirsem, onu kolay kolay tekrar göremeyiz. Böylece gece boyunca yalnız kalırız...

Bakan – Pekala... Eğer bu sizi mutlu edecekse, bu sözleşmeyi imzalayacağım... Ama hemen değil...

Bakan ayağa kalkar ve tekrar yaklaşmaya çalışır.

Hostes – Bir saniyenizi bile almaz... Anlayın beni! Amcamın her an burada belirebileceği düşüncesi... Beni engelliyor!

Bakan – Ama sözleşmeyi dikkatlice okumam gerek. Herhangi bir belgeyi imzalayamam. Üç milyar euro... Bu oldukça ciddi bir mesele...

Hostes – Lütfen, bana bir iyilik yapın... Size yalvarıyorum...

Bakan – Beni de anlayın, Mirabelle! Yüzlerce sayfalık sıkıcı bir belgeyi paragraf paragraf incelemek... Ön oyun olarak pek cazip değil... Ben daha farklı bir "soyma" türünü tercih ederdim...

Hostes – Sanki merdivende ayak sesleri duyuyorum...

Bakan – Hiçbir şey duymuyorum, emin olun...

Bakan daha da ısrarcı olur, kız ise kaçınır.

Hostes – Hayır, bu beni gerçekten çok gerginleştiriyor...

Bakan – Hadi ama, çocuk gibi davranmayın...

Hostes – Üzgünüm, ama yapamam. İmza yoksa, hiçbir şey yok...

Bakan pes edecek gibi görünür.

Bakan – Pekala, eğer bu sizi rahatlatırsa... Tamam, okumadan imzalıyorum... Amcanıza güveniyorum... Ama sonra, size nükleer ateşi vaat ediyorum...

Kız belgeyi uzatır.

Hostes – Buyurun...

Bakan imzalamaya hazırlanırken telefonu çalar. Duraklar.

Bakan – Beş dakika bile rahat yok... Özür dilerim, ama cevap vermem lazım. Yoksa özel kalem müdürüm güvenlik birimlerini üstümüze yollar... İnanın bana, amcanızdan daha kötü olur...

Hostes – Tabii ki, buyurun...

Bakan çağrıyı yanıtlar ve kısa bir süreliğine yan odaya geçer. Kız hemen telefonuna sarılır.

Hostes – Orada mısınız? Tamam. Sadece kontrol etmek istedim. Henüz değil. Zamanı geldiğinde sizi arayacağım. Ama telefonunuzu elinizde tutun, tamam mı? (*Bakan geri gelir ve kız telefonunu aceleyle kapatır.*) Bir sorun mu var?

Bakan – Önemli bir şey değil... En azından bizi şu anda odaklandığımız şeyden alıkoyacak kadar değil...

Bakan tekrar girişkenleşir.

Hostes – Henüz sözleşmeyi imzalamadınız...

Bakan (*dalgın bir şekilde*) – Sözleşme mi...? Ah, evet, sözleşme... Ama bunun için endişelenmeyin... Artık pek güncel değil zaten...

Hostes – Artık güncel değil mi?

Bakan – Özel Kalem Müdürümden bir telefon aldım. Size söyleyeceğim şey gizli bilgi, Mirabelle... Disiplininize güvenebilir miyim?

Hostes – Bunu sorgulamanız mümkün mü?

Bakan – Milli Eğitim Bakanı, Bois de Boulogne'da reşit olmayan bir hayat kadınıyla uygunsuz bir durumda polis tarafından yakalandı. Büyük ihtimalle istifaya zorlanacak...

Hostes – Ne büyük haksızlık... Geleceğimizi cinsel sapkınlara emanet edemeyeceksek, bu ülke nereye gidiyor? Ama bu olay bizim sözleşmemizi nasıl etkiler? Lütfen bana, otoyolunuzun Bois de Boulogne'dan geçeceğini söylemeyin...

Bakan – Bu bir kelebek etkisi, sevgili çocuğum! Ufacık bir olay, büyük patlamalara yol açabilir...

Hostes – Daha açık konuşabilir misiniz?

Bakan – İstifa, kabine değişikliği demek. Portföylerin el değiştirmesi... Ve maalesef... Bu sefer benim için bir koltuk olmayacak.

Hostes – Ah, kahretsin... Pardon, çok üzüldüm demek istedim...

Bakan – Her halükarda, başkanlık seçimlerinden önce biraz geri çekilmenin daha iyi olacağını düşünüyorum... Bu bana daha fazla zaman kazandıracak... Hem kendim için... hem de sizin için!

Hostes – Ah, evet, ama bu gerçekten çok can sıkıcı...

Bakan – Bu eski moda kelime dağarcığınıza bayılıyorum, Mirabelle... Gerçekten kız lisesinde mi okudunuz? Bunu bana anlatın...

Hostes – Ama sözleşme ne olacak?

Bakan – Tabii ki artık sözleşmeyi imzalamaktan söz etmiyorum. Yerime geçecek kişi bu işi halleder. Ama onun Saint-Léonard-des-Bois – Neuilly-sur-Seine direkt bağlantısı için benim kadar istekli olacağından emin değilim... Belki bir gün ben başkan olduğumda...

Hostes – Eğer bir gün olursanız...

Bakan – Her neyse, şimdi akşamın geri kalanını rahatça geçirebiliriz...

Kız, Bakan'ın ısrarlarına karşı koymak için ne yapacağını bilemez hale gelir.

Hostes – Pekala... Size bir teklifim var... Bir duş alıyorsunuz, rahatlıyorsunuz... Ben de aynısını yapacağım... Ve ardından amcamı arayıp sözleşme için endişelenmesine gerek kalmadığını haber vereceğim... Tamam mı?

Bakan – Tamam... Bana banyoyu gösterebilir misiniz?

Hostes – şey...

Bakan – Ah, evet, doğru... Dizlerime şampanya döktüğünüzde banyoyu kullanma fırsatım olmuştu zaten...

Hostes – O zaman, banyonun nerede olduğunu benim kadar iyi biliyorsunuz.

Bakan – O halde hemen gidiyorum... Birazdan görüşürüz...

Bakan çıkar. Kız hızla telefonuna sarılır.

Hostes – Ah, hayır, bu gerçek olamaz... şarj bitmiş... (Çantasını karıştırır.) Tabii ki şarj aletimi de getirmemişim... (Bir an düşünür.) Hizmetli odasını bulmak için de zamanım yok. Bu devasa evde kaybolurum... Ama hemen üst katta olduğunu söylemişti...

Kız paspası alır, masanın üzerine çıkar ve tavana birkaç hızlı, ardından tiyatrodaki gibi üç kısa vuruş yapar (bu, bir ses efektiyle canlandırılabilir).

Bakan (off) – Geliyorum, geliyorum... Bu kadar acele etmeyin...

Hostes – Kahretsin...

Bakan, oldukça gülünç bir bornoz içinde geri döner. Kızı masanın üzerinde görünce, eteğinin altına bakmaktan çekinmez.

Bakan – Tamir işlerinden anlayan kadınlara bayılıyorum... Yardıma ihtiyacınız var mı?

Hostes – Sadece bir ampul değiştirdim... Hallettim... Şey... Amcamı aramaya çalıştım, ama... telefonumun şarjı bitmiş.

Bakan – Benimkiler tam dolu, bana inanın!

Hostes – Peki... Telefonunuzu bir dakika ödünç alabilir miyim, onu aramak için...

Bakan, masaya tırmanmaya başlar.

Bakan – Amcanız umurumda değil... Hemen dönmeyecek. Daha yeni çıktı...

Hostes – Yani... Jean-François, size her şeyi söylemedim...

Bakan biraz sakinleşir.

Bakan – Öyle mi...?

Hostes – Aslında, Martin Puig'in yeğeni değilim...

Bakan (*çok şaşırmadan*) – Doğrusunu söylemek gerekirse, biraz tahmin etmiştim...

Hostes – Gerçekten mi...?

Bakan – Sanırım görüldüğüm kadar saf değilim, biliyor musunuz?

Hostes – Tabii ki...

Bakan – Onun metresisiniz, değil mi?

Hostes – Metresi... Evet...

Bakan – Bunun için endişelenmeyin! Kıskanç değilim!

Bakan tekrar yaklaşmaya çalışır, ancak kız onu durdurur.

Hostes – Ama o kıskanç...

Bakan – Ama bunu asla bilmeyecek.

Hostes – Ben bileceğim!

Bakan – Ee, ne olmuş yani?

Hostes – Onunla ilişkimi bitirmeden sizinle bir ilişkiye başlamak istemiyorum, anlıyor musunuz?

Bakan – Evet... Aslında, hayır!

Hostes – Lütfen, onu aramama izin verin! O zaman daha huzurlu olurum ve size daha tamamen teslim olabilirim.

Bakan – Daha tamamen...

Hostes – Telefonunuzu ödünç verir misiniz?

Bakan – Pekala...

Telefonunu uzatır. Masanın üzerinde duran kız, telefonu alır. Ancak Bakan geri çekilmeye pek niyetli değildir.

Hostes – Ona bir SMS göndereceğim, şimdi yüz yüze konuşmaya cesaretim yok. Özellikle de eşi hastanedeyken...

Bakan – Tabii ki...

Kız, mesajını yüksek sesle okuyormuş gibi yapar.

Hostes – Seni terk ediyorum... (Daha alçak sesle) Hemen gel... İşte, bitti...

Kız yavaşça masadan inmeye başlar. Bakan hemen ona atılır. Kız hızla tekrar masaya çıkar ve elindeki paspasla onu uzak tutar.

Hostes – Hayır, mesajı aldığından emin olmak için cevap gelene kadar bekleyeceğim... Size kendimi teslim etmeden önce.

Bakan – Hayır, artık dayanamıyorum...

Bakan, hala masanın üzerinde duran kızın bacaklarını kavrar. Tam bu sırada Genel Müdür hızla içeri girer, şaşkınlık numarası yapar ve öfkeyle tepki verir.

Genel Müdür – Sayın Bakan! Siz mi? Bornoza! Benim yeğenimle! Kendi evimde. Oysa size tamamen güveniyordum!

Bakan, şaşırır ama hemen toparlanır.

Bakan – Tamam... Bu tiyatroyu bırakın artık... Her şeyi biliyorum... Mirabelle bana her şeyi anlattı!

Genel Müdür – Her şeyi mi?

Bakan – Her şeyi. Ama bu zavallı genç kızın sizin alçakça planınızı tam olarak anlayabildiğinden emin değilim.

Genel Müdür – Zavallı genç kız mı?

Bakan – Eminim ki eşinizle birlikte hastanede değildiniz...

Genel Müdür – Eee... Hayır... Sadece yukarıda, hizmetliyleydim...

Bakan – Sizden gerçekten çok hayal kırıklığına uğradım, sevgili dostum... Hizmetliyle yatıyor olmanız beni ilgilendirmez... Ama bu masum genç kıızı kendi karanlık emellerinize alet etmek...

Genel Müdür – O zaman sözleşmeyi imzalamadınız mı?

Bakan – Bu bir tuzak, değil mi? Beni sevgilinizle yalnız bırakacak şekilde ayarladınız, onun da benim cazibeme kapılacağından emindiniz.

Genel Müdür – Sevgilim mi?

Bakan – Ve bir şekilde sizi affettirmek için, sözleşmenizi imzalardım.

Genel Müdür (*bir umutla*) – Ve bunu yapacaksınız, değil mi? Çünkü siz bir centilmensiniz...

Bakan – Bu gerçekten çok küçük düşürücü bir hareket... Ama evet, belki yapardım... Çünkü sizin de dediğiniz gibi, bir centilmenim. Ne yazık ki artık pozisyonum buna uygun değil...

Genel Müdür – Pozisyon...?

Bakan – Artık Ulaştırma Bakanı değilim. Halefime bir şeyler söyleyeceğim. Ama sonucu garanti edemem.

Genel Müdür – Artık bakan değil misiniz?

Bakan – Görünen o ki, bu gece sizin için pek iyi geçmiyor, sevgili dostum... Hem sözleşmeniz imzalanmayacak hem de sevgiliniz sizi terk edip benimle gidiyor. Haydi, buradan gidelim, Mirabelle...

İş adamı sinirden patlar.

Genel Müdür – Mirabelle mi? Zavallı ihtiyar çapkın! Bu kız benim yeğenim değil, doğru. Ama sevgilim de değil. Bu bir hayat kadını!

Bakan – Hayat kadını mı?

Hostes – Hayat kadını mı?

Genel Müdür – Ve sen, doğal cazibenin senden 30 yaş küçük bir kızı baştan çıkarmaya yeteceğini mi sanıyorsun!

Bakan – Neden olmasın?

Genel Müdür – Ve gerçekten eğer bu kız benim sevgilim olsaydı, seni bana tercih edebileceğini mi düşünüyorsun?

Bakan – Bir şey söyleyin, hanımefendi...

Hostes – Ben kesinlikle bir hayat kadını değilim!

Genel Müdür – Bu doğru, özür dilerim...

Bakan – Ama o zaman ne diyorsunuz?

Genel Müdür – Diyelim ki... bir eskort. Şimdi, işsizlere iş arayan, sekreterlere asistan, hayat kadınlarına ise eskort deniyor!

Hostes – Ama ben bir eskort da değilim!

Genel Müdür – Peki, bir "çeki düzen hostesi" diyelim, isterseniz...

Hostes – Burada olmam bir yanlışlıktı, size hatırlatırım...

Bakan – Görünen o ki, benim için de öyle... Ve bu iş iyice karmaşıklaşıyor. Peki o zaman siz kimsiniz?

Hostes – Senin en kötü kâbusun!

Bakan – O zaman benimle gelmeyeceğinizi mi anlamalıyım?

Hostes – Hayallerinde belki... Ve senin hakkında bildiklerimle, sıcak tavşanım, siyasi kariyerini mahvedebilirim.

Bakan – Ama Mirabelle...

Hostes – Ve bana Mirabelle demeyi bırakın! Adım Emmanuelle.

Bakan – Ne ilginç, Emmanuelle gibi bir fiziğiniz yok...

Genel Müdür – Ben de aynısını söyledim.

Hostes – Kes sesini!

Bakan – İşte bu, tam bir salvo...

Hostes – Sen de! Siz tam bir sapık ve aptalsınız! Kızınız yaşında bir kadınla yatma umuduyla herhangi bir sözleşmeyi imzalamaya hazırsınız ve Cumhurbaşkanı olmaya hazırlanıyorsunuz?

Bakan – Bu geçmiş zaman kullanımıyla bu soylu projeyi engellemeyi düşündüğünüzü mü anlamalıyım?

Hostes – Bu gece politika hakkında çok şey öğrendim. Muhtemelen Sciences Po'daki tüm eğitimim boyunca öğrenebileceğimden daha fazlasını. Söyleyecek çok şeyim olacak. Fransa'ya gerçekten bir iyilik yapmak istiyorsanız, en kısa sürede Sarthe'ye dönmenizi ve orada kalmanızı sağlamalısınız.

Genel Müdür – Hadi, sakın olalım. Sanırım hepimiz biraz fazla ileri gittik... Elbette bir uzlaşma yolu bulacağız. Öyle değil mi, Sayın Bakan?

Hostes – Ben bir hayat kadını değilim, ama siz bir pezevenk, siz de yaşlı bir domuzsunuz! İşte sözleşmenizin hali! (*Sözleşmeyi yırtar.*) Ve bana verdiğiniz parayı geri vereceğinizi hayal etmeye devam edebilirsiniz. O parayı hak ettim!

Bakan – Demek doğru, ona ödeme yaptınız?

Genel Müdür – Bu biraz karmaşık...

Bakan – Yoksa gerçekten sizin yeğeniniz mi? (*Bakanın telefonu çalar ve cevap verir.*) Evet...? Hayır...? Peki. Tamam... Hayır, hayır, birazdan sizi ararım... Evet, evet, her şey yolunda...

Telefonunu kapatır.

Hostes – Sizce her şey yolunda mı?

Bakan – Nihayet görevime devam ediyorum. Savcı, Başkan'ın bir dostu. Olayı örtbas edecek...

Genel Müdür – Öyleyse sözleşmeyi yeniden imzalama yetkiniz var...

Bakan – Evet...

Hostes – Çok geç! Onu az önce yırttım...

Bakan – Elinizde başka bir kopyası olduğuna eminim...

Genel Müdür – Tabii ki.

Bakan – Bunu duyunca şaşırabilirsiniz ama bu sözleşmeyi imzalayacağım. Sonra sizi ailenizle baş başa bırakıp gideceğim...

Hostes – Neden?

Bakan – Çünkü bu iyi bir sözleşme, sadece bu yüzden. Zaten bu niyetle geldim.

Hostes – Peki ya rakip?

Bakan – Rakip falan yok. En azından ciddi bir rakip. Ben de sizi biraz kandırdım.

Genel Müdür – Tebrik ederim, Sayın Bakan. Pazarlık her zaman bir blöf oyunudur. Ama sanırım artık anlaşmayı tamamlamanın zamanı geldi. İnanın bana, bu kazan-kazan bir anlaşma.

Hostes – Peki ya ben? Ben ne kazanıyorum?

Genel Müdür, yeni bir sözleşme çıkarır ve bakan bunu imzalar. Bu sırada Genel Müdür bir puro kutusu çıkarır, kendisine bir puro alır ve birini de bakana teklif eder.

Genel Müdür – Puro?

Bakan – Hiçbir klişeden kaçınmıyorsunuz, değil mi?

Genel Müdür, ağzına aldığı purosunu kutuya geri koyar ve kutuyu kapatır.

Genel Müdür – L’Aigle’de yaşlı bir anneniz yoktur diye düşünüyorum.

Bakan – Bir anne değil... Ama çok değer verdiğim genç bir kadın var...

Genel Müdür – Anladım... Yani bir şekilde otoyol gibi bağlantı kurmak istediğiniz bir ilişki... Başkanlık seçimlerinden sonra tekrar konuşuruz...

Bakan (*kıza endişeyle bakarak*) – Seçilirim...

Genel Müdür – Hadi ama! Önünüzde tam bir siyasi bulvar açılıyor!

Bakan gitmek için hazırlanır.

Genel Müdür – Legion d’Honneur için...? (*Bakan ona sert bir bakış atar.*) Haklısınız, henüz buna layık olup olmadığımı sanmıyorum... Sanırım bunu gerçekten hak ettiğim zaman bekleyeceğim...

Bakan – Mademoiselle’in dediği gibi... Kendinizi küçümsemeyin, sevgili dostum... Legion d’Honneur’u alan kaç diktatör, uyuşturucu kaçakçısı ve dolandırıcı olduğunu bilseniz...

Genel Müdür – Evet, onur meselesinde bile, Fransa'nın uzun zaman önce üçlü A notunu kaybettiği açık.

Bakan – Sizi bir yere bırakmamı ister misiniz?

Hostes – Hayır, teşekkür ederim, sizi yeterince gördüm...

Bakan – Gerçekten benim siyasi kariyerimi mahvetmek mi istiyorsunuz? En azından beni tanıyorsunuz artık. Kim size diğerlerinin daha kötü olmadığını söylüyor?

Hostes – Hayal etmeye çalışıyorum... Ama pek mümkün görünmüyor...

Bakan – Biraz hoşgörülü olun... Sizi kırdıysam özür dilerim, tamam mı?

Hostes – Beni susturmak için ne teklif ediyorsunuz?

Bakan – Sizi ne mutlu ederdi?

Hostes bir an düşünür ve kulağına bir şeyler fısıldar.

Bakan – Tamam, size söz veriyorum...

Genel Müdür – Size bir taksi çağırırsam?

Bakan – Biraz yürüyeceğim.

Bakan gider. İş insanı kızla yalnız kalır.

Hostes – Ben de gideceğim...

Genel Müdür – Ben de özür dilerim. Zor zamanlardan geçiyoruz, biliyorsunuz. Kriz...

Hostes – Genel Müdürler için bile...

Genel Müdür – Yine de bakiyeyi ödemeniz için ısrar ediyorum. Sonuçta, sözleşme imzalandı, en önemlisi bu. Görevinizi yerine getirdiniz...

Hostes – O zaten imzalamaya niyetliydi...

Genel Müdür – Doğru, ama yine de... Size küçük bir telafi borçluyum...

Hostes – Bu paranın ikinci yarısını kendinize saklayın... Bakanın bana az önce verdiği söz, hesabımı kapatmam için yeterli...

Kapı zili çalar.

Genel Müdür – Bu aptal şimdi ne istiyor...?

Interkoma gider.

Genel Müdür – Evet...? Evet, evet... Tamam... Hayır, hayır, hemen açıyorum...

Geri döner.

Genel Müdür – Aman Tanrım, bu benim karım!

Hostes – Bordeaux'da değil miydi?

Genel Müdür – Görünüşe göre, az önce telefondaki karışıklıktan sonra, planladığından erken dönmeye karar vermiş... Ne gece ama! Bir de hizmetçiyi saymazsak...

Hostes – Hizmetçi mi?

Genel Müdür – O da beklenenden önce döndü... Onu odasında bulduğunda, onu beklediğimi sandı ve neredeyse beni taciz ediyordu...

Hostes – En azından adalet yerini bulmuş: Benim de bu akşam sizin yüzünüzden yaşadığım eziyetin aynısını yaşamışsınız...

Genel Müdür – Şimdi karıma burada bir hayat kadınıyla olduğumu nasıl açıklayacağım...

Hostes – Ama ben bir hayat kadını değilim!

Genel Müdür – Sizce bir öğrenciyi açıklamak daha mı kolay olacak? Söylemiştim, karım çok kıskanç. Hayır, bu durumdan çıkmam için bana yardım etmeniz gerek. Onu... ne bileyim... yeğenim olduğuna inandırırısınız!

Hostes – Planınız bu mu?

Genel Müdür – Neyse, doğaçlama yaparız. Bu konuda oldukça iyisiniz gibi görünüyor... Tamam, gidip kapıyı açacağım...

Kız aceleyle telefonuna sarılır.

Hostes – Isabelle? Hayır, hâlâ senin müşterindeyim, sana anlatacağım... Peki ya sen, neredesin? Delaplanche Grubu'nun Genel Müdürü'nün yanında mı? Anladım, demek bu bir tuzaktı... Beni Delapierre'in yanına göndererek bakanı baştan çıkarmaya hiçbir şansım olmayacağını, sindirim sonrası onu senin yakalayacağını mı düşündünüz? Pekala, o bakanı beklemeye devam edebilirsin... Kontratı az önce imzaladı. Evet, baştan çıkarma yeteneğime güvenmemeniz bir hataydı, görüyorsun... Ve biliyor musun? Bir de üstüne bana Legion d'Honneur verecek! Neyse, beni affet, ama gece henüz bitmedi. Sanırım Cumhuriyetin hâlâ bana ihtiyacı var...

Genel Müdür – Bak, hayatım, sakın ol! Kendisi sana her şeyi açıklayacak. Göreceksin, çok basit...

La Marseillaise eşliğinde karartı.

Son

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir: <https://comediatheque.net/>

**Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3
yıla kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.**

© La Comédiathèque Aralık 2024
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>